

МИКОЛА СЕНЧЕНКО

УКРАЇНА В ЧЕТВЕРТІЙ СВІТОВІЙ ЛАТЕНТНІЙ ВІЙНІ

Київ
Видавництво Ліра-К
2022

УДК 323:316.776.23](477)
С31

Серія «Ревани історії: креативна революція»

Творець серії і відповідальний редактор М. І. Сенченко

Сенченко М. І.
С31 Україна в четвертій світовій латентній війні /
М. І. Сенченко. Київ : Видавництво Ліра-К, 2022. 84 с.
ISBN 978-617-520-234-0

Якщо уважно роздивитися навколо, поїздити містами й селами України, почитати газети – що ми побачимо?

Руйнується державність як основа життєдіяльності суспільства. Вщент зруйновані економіка, наука, освіта, охорона здоров'я. Триває війна на Сході України. Порушені всі норми честі, совісті, моралі. Народу стирають історичну пам'ять, народ вимирає, злидарюють вчені, вчителі та лікарі, занепадає мова та література. Усе стає товаром. Маємо усі ознаки Четвертої світової латентної війни, про яку йдеться в пропонованій читачам книзі.

Для небайдужих до долі України і бажаючих відстоювати її незалежність.

УДК 323:316.776.23](477)

ISBN 978-617-520-234-0

© Сенченко М.І., 2022
© Видавництво Ліра-К, 2022

ПЕРЕДМОВА

Більшість народів України зберігає свої традиції, свою релігію, культуру, менталітет. Приміром, євреї проводять свої заходи і святкують свої свята. Мають свої театри, синагоги, школи, спортивні зали – тільки для євреїв. Татари регулярно проводять своє свято Сабантуй. І так більшість народів і народностей. Мусульмани і буддисти, скажімо, добиваються дозволу відкрити свої мечеті і храми на території нашої країни. І це добре, що люди підтримують свої традиції, не забувають законів своїх пращурів. Ті ж такі малі народи намагаються зберегти чистоту своєї нації, одружуючись із жінками своєї нації.

Немає жодного українця, який би звинувачував інші народи в тому, що вони намагаються зберегти чистоту своєї нації, своєї крові. Та варто самим українцям повести мову про українців, про чистоту своєї нації і крові, про свою прадавню віру, про український уряд і українську Верховну Раду, уміть здійснюється гвалт: націоналісти, антисеміти, і ще дошкульніше – нацисти, тобто фашисти. Чого б то? Чому українці не можуть обстоювати право мати в паспортах графу «національність» та вимагати створення українського уряду, парламенту, зрештою, право мати українського прем'єр-міністра? Варто комусь лиш обмовитися про таку необхідність, відразу логічні докази заглушуються виттям про націоналізм або ж навіть шовінізм українців. А як же бути з «націоналізмом» і «шовінізмом» інших? Не логічно. Купи не тримається. Сьогодні найнезахищеніший – саме український народ. Бібліотеки, архіви, музеї – знищуються. Не виділяються кошти на придбання книг, на утримання обслуговуючого персоналу, на ремонт і охорону приміщень. Більшість українців глибоко впевнені, що цього не було б, якби в уряді і Верховній Раді України домінували УКРАЇНЦІ!

На жаль, це не так! Багато років проти українського народу ведеться інформаційно-психологічна війна. Цю війну сьогодні розглядає Захід як ефективний і універсальний засіб досягнення зовнішньополітичних цілей.

У таких умовах **інформаційно-психологічна безпека** є найважливішим критерієм оцінювання системи соціальних, духовних, політичних відносин сучасного суспільства в інформаційно-психологічній сфері. Забезпечення інформаційно-психологічної безпеки є пріоритетним напрямом державної інформаційної політики. Нерозуміння цього веде до інформаційного неоколоніалізму, що й спостерігаємо нині на території України.

Руський геній Ф. Достоевський наголошував, що чим багатша духовно нація, тим вона й матеріально багатша, і що нації повинні жити справжнім життям, а не бути «гальванізованим трупом у руках жидів і біржовиків»¹. Багато дечого передбачав пророк. На його думку, міне сторіччя чи, може, більше, і брати-слов'яни «будуть підлещуватися до європейських держав, будуть зводити наклеп на Росію, поширюватимуть плітки про неї й інтригуватимуть проти неї... Особливо приємно буде для звільнених слов'ян висловлюватися й волати на весь світ, що вони племена освічені, здатні до найвищої європейської культури, тоді як Росія – країна варварська, похмурий північний колос, навіть не чисто слов'янської крові, гонитель і ненависник європейської цивілізації...»².

Усе справдилося. Та й не могло бути інакше, тому що в час найбільшої небезпеки для кожної нації завжди з'являються люди, які на надтонкому рівні свідомості відчувають небезпеку і намагаються попередити про неї свій народ. Українська нація не є винятком з цього правила, і серед нас є такі люди. Вороги намага-

¹ Скобелев Э. Славянский мир в четвертой мировой. Москва: ИЦ «Слава!», 2005. С. 4.

ються нейтралізувати цих людей і навіть знищити, про що свідчать численні спроби замаху на життя Едуарда Ходоса, побиття голови Української консервативної партії Георгія Щокіна, якого тільки випадок врятував від трагічного фіналу, судові справи проти голови партії Миколи Сенченка, незрозумілі проблеми зі здоров'ям декотрих інших патріотів України. Усе це свідчить про те, що Четверта світова війна, яка триває в усьому світі, не оминула й нашу країну і ведеться не тільки з використанням інформаційної і матеріальної зброї, а й за допомогою терору.

Нічого не навчило нас життя.

Згадаймо, що в революційні часи на початку минулого сторіччя для завоювання життєвого простору використовувалися сіоністські сили й ресурси. «У 1900–1902 роках у США отримали підготовку 10 000 осіб, здебільшого євреїв – вихідців із Росії. Їхнім завданням було: отримати професійну підготовку і зі зброєю повернутися до Росії для терору і знищення імперії. Більшу частину коштів на ці цілі виділив єврейський мільйонер і сіоніст Якоб Шіфф та інші банкіри США. Саме вони й фінансували революцію в Росії 1905 року і війну Японії з Росією»³. А ось ще одне свідчення відомого німецького дослідника Яна Ван Хельзінга: «У 1916 р. на зустрічі «Бней-Брит»... Якоба Шіффа, президента «Кхун Лоеб & К°», вибрано головою революційного «Сіоністського руху в Росії». Зрозуміло, хто стояв біля джерел і фінансував цю гидоту проти народів Росії, названу «великою пролетарською революцією»⁴. Нині використовується інша зброя – інформаційно-психологічна (згадайте, в чийх руках телебачення), але наслідки її дії – аналогічні.

Революції в Російській імперії закінчилися для українського народу голодоморами, знищенням інтелігенції (а в подальшому

² Там само. С. 5.

³ Дычев Т., Николов Н. Зловещий заговор. Ургенич, 1992. С. 99.

⁴ Jan Van Helsing. Geheim Gesellschaften und ihre Macht im 20 Jahrhundert. Ewertverlag, 1993.

й промисловості) й тотальним пограбуванням українського населення. Якими єзуїтськими і підлими видаються вимоги єврейських емісарів про повернення майна єврейським общинам, коли вже навіть школярам відомо, що революція робилася руками єврейських комісарів.

Проте випробування ще не закінчилися. Кожен українець повинен зрозуміти, що нам сьогодні загрожує знищення і рабство. І це не істерія, це реалії сьогоденішнього життя нашої держави. Якщо хтось іще не розуміє цього й не знає, що треба робити, то, прочитавши цю працю, зможе визначитися зі своєю життєвою позицією. Слід пам'ятати, що справу нині вирішують не емоції, не категоризм, а вміння напружено, цілеспрямовано і наполегливо займатися самоорганізацією і щоденною роз'яснювальною роботою. Ця діяльність, на відміну від дій у бойових умовах, потребує від кожного ентузіаста якостей викладача, пропагандиста і патріота. Запитайте себе, чи вам це під силу.

ЧЕТВЕРТА СВІТОВА ВІЙНА

На нашій планеті триває **Четверта світова війна**. Це війна нового типу, та, на превеликий жаль, для переважної більшості людей факт війни не є очевидним. Люди звикли до традиційної класичної війни, війни зі звичайною зброєю, яку нинішні фахівці зараховують до зброї найнижчого пріоритету. Для більшості населення війна – це коли свистять кулі, вибухають бомби й снаряди, коли видно ворога. Особливість сучасної війни в тому, що більшість людей не відчують воєнних дій, не здогадуються, що вона перманентна і відбувається щоденно, щогодини й щохвилини. Вона невидима і її бойові дії відчуває тільки та частина людства, яка добре поінформована. Сучасна війна має три театри воєнних дій: геополітичний, або фізичний, інформаційний, чи психологічний, духовний, або цивілізаційний.

Різні театри воєнних дій характеризуються різними видами зброї, технологіями, способами ведення війни, сприйняттям і різним ставленням до них. Усі три театри воєнних дій між собою пов'язані, а їхнє об'єднання і становить Четверту світову війну. Війна не обов'язково передбачає застосування збройного насильства у різноманітних формах. Головне у війні не засоби, а цілі.

Пограбувавши до нитки під час «холодної війни» африканський світ, західна демонічна цивілізація гарячково шукала нові жертви. Фінансовий молох, в основі якого виробництво паперового долара, постійно повинен розширюватися. Якщо б не було жертв у вигляді країн соціалістичного табору, цьому долару довелось б зайнятися самоїдством. Тож, перемігши СРСР, він перейшов до другої стадії розв'язання проблеми, яка має назву «зачистка захоплених територій».

Згідно з роздумами видатного руського філософа і письменника О. Зінов'єва, у переможця є тільки один спосіб забезпечити себе – фізично знищити носіїв альтернативної ідеї чи створити для них такі умови, за яких вони вимиратимуть.

Протее, згідно з популярною біологією, фізично знищити всіх носіїв іншої ідеї неможливо: за законом сполучених посудин частина переможців неминуче опиниться на місці поваленого противника, переорієнтуючись через зміну світогляду.

«Холодна війна» насправді була Третьою світовою війною, а тепер США вступили в Четверту світову війну, яка триватиме багато років», – визнав колишній директор Центрального розвідувального управління США (ЦРУ) Джеймс Вулсі, виступаючи в Каліфорнійському університеті 3 квітня 2003 року.

Вони ведуть війну, а ми протистоїмо утопічним реформам. Вони ведуть війну, а ми обстоюємо ідеали соціалізму. Вони ведуть війну, а ми критикуємо демократів. Стратеги цієї війни задоволені, тому що вони добре знають, що доки ми зайняті політичними дискусіями, вони перемагатимуть нас, а ми поступово зникатимемо в небуття.

Батько ЦРУ генерал Донован визначив суть нової війни таким чином: «Пропаганда на закордон повинна використовуватися як інструмент війни – дотепна суміш чуток і брехні, правдивість – лише приманка, щоб підірвати єдність і посягти розгубленість... За сутністю пропаганда – жало початкового проникнення... Це перший крок, потім вступає в дію п'ята колона».

Ніхто не відміняв уже не таємну доктрину Ради національної безпеки США від 18 серпня 1948 року, розроблену під керівництвом наступника генерала Донована, колишнього директора ЦРУ масона Алена Даллеса (1893–1969), що реалізується й нині. Ось цитата із його доповіді: «Посіявши в Радянському Союзі хаос, ми непомітно підмінимо їхні цінності на фальшиві й змусимо їх повірити в ці цінності. Ми знайдемо своїх однодумців і спільників у самій Росії. Епізод за епізодом буде розігруватися

грандіозна за своїми масштабами трагедія загибелі найнепокірнішого народу на Землі, остаточного, необоротного згасання його самосвідомості. Із літератури і мистецтва ми, скажімо, поступово витруємо їхню соціальну сутність, відучимо художників, відіб'ємо у них бажання займатися зображенням, дослідженням тих процесів, які відбуваються у глибинах народних мас. Література, кіно, театри – все буде зображати і прославляти найцінніші людські інстинкти. Ми будемо всіляко підтримувати і піднімати так званих митців, які стануть насаджувати і вдовбувати в людську свідомість культ сексу, насильства, садизму, зрадництва – словом, всілякої аморальності.

В управлінні державою ми створимо хаос і безладдя. Ми будемо непомітно, але активно і постійно сприяти самодурству чиновників, хабарництва, безпринципності. Чесність і порядність висміюватимуться і нікому не будуть потрібні, вони перетворяться на пережиток минулого. Хамство і нахабство, брехня та обман, пияцтво і наркоманія, тваринний страх одне перед іншим, зрадництво, націоналізм, ворогування народів і, перш за все, зненависть до російського народу – усе це ми будемо вміло й непомітно культивувати, все це буятиме махровим цвітом. І лише незначна кількість людей буде здогадуватися, чи навіть розуміти, що відбувається. Але таких людей ми поставимо в безпорадне становище, перетворимо на посміховисько, знайдемо спосіб їх оббрехати і оголосити покидьками суспільства. Спотворюватимемо і знищуватимемо основи моралі. Будемо завжди робити головну ставку на молодь. Станемо розкладати, розбещувати, розпаскуджувати її»⁵. Зупинімо на мить хід наших думок, зосередимося на словах Даллеса, порівняймо з процесами, що відбуваються в нашому повсякденному житті, – ми змушені констатувати, що тотожність його слів і нашої дійсності абсолютна.

⁵ Зиновьев А. Русский эксперимент. Москва: Наш дом, 1995. С. 7.

Наведені вище слова А. Даллеса могли б стати епіграфом до життєпису вождів української революції 1992–1998 рр. – організаторів і провідників політики геноциду народу України. Як похмуро констатує О. Зінов'єв, **«навряд чи можливо знайти в історії людства інший такий приклад, коли частина населення країни з таким завзяттям, майстерністю та успіхом безборонно знищувала свій же народ заради корисливих і, найчастіше, примарних інтересів»**⁶.

Ніхто не відміняв Закон 86–90, прийнятий Конгресом США в 1959 році, в якому тільки руського народу не було у списку націй, пригноблених комуністичним режимом, який на території колишнього Радянського Союзу був установлений юдობільшовиками. Більше того, було прямо вказано, що саме руський народ є гнобителем усіх націй.

Ніхто не відміняв «Гарвардський проект», директив і законів, прийнятих зовсім недавно Конгресом США, де відверто задекларовано: у максимально стислий термін скоротити населення колишнього СРСР до 50 млн, а простір, що звільниться, заселити англосаксонською расою. Вказано й способи досягнення цієї мети – створення соціальних умов, що призведуть до вимирання народів, розпалювання братовбивчих сепаратистських конфліктів і зумисне розповсюдження інфекційних захворювань на рівні епідемій.

Немає підстав сумніватися, що в правовій державі США ці закони будуть неухильно виконуватися. Майже 400 найпотужніших мозкових центрів США ведуть роботу з аналізу обстановки й моделювання ситуації в нашій країні. Вони беруть базові дані, що для них збирають численні «незалежні» організації, враховують економічну ситуацію в країні, фінансують екстремістські структури, під прапором демократії використовують людей, що вболівають за країну, та організують революції.

⁶ Там само. С. 21.

Найважливіша технологія цієї невидимої перманентної війни полягає в тому, щоб український народ і його найбільш соціально активна частина не почали діяти так, як того вимагає війна і воєнна ситуація.

Тому ми всі повинні визнати факт розгорнутої проти нашої країни війни і перевести все наше мислення і наші дії в координати війни.

Проте яка ж мета цієї війни?

На поставлене запитання інший американський політик, віце-президент США Ричард Чейні, відповів так: «Сполучені Штати вступили у війну, до кінця якої ми не доживемо, маючи мету управління світом».

Офіційно Четверту світову війну ніхто не оголошував. У цьому її відмінність від Першої (1914–1918 рр.), Другої (1939–1945 рр.) і навіть Третьої (1946–1991 рр.) світових воєн. Формальним початком Третьої світової війни, широко відомої як «холодна війна», прийнято вважати виступ колишнього прем'єра Великобританії Черчілля в Фултоні (1946 р.), коли він у присутності американського президента Трумена оголосив «хрестовий похід» союзу англomовних націй проти комунізму, проти Радянського Союзу. Тим самим Черчілль позначив тоді нову епоху в міжнародних відносинах. За аналогією з Третьою світовою війною за точку відліку Четвертої світової війни можна прийняти 1991 рік, коли президент США Буш-старший після перемоги над Радянським Союзом заявив про необхідність установити новий світовий порядок. Доктрину нового світового порядку розроблювали американські геополітики, починаючи з 70-х років, і вперше її оприлюдив президент Сполучених Штатів Америки Джордж Буш у 1991 році. Після закінчення війни в Перській затоці президент Джордж Буш і радник з безпеки генерал Brent Скаукрофт проголосили кінець війни як початок нового світового порядку. Фактично президент США публічно заявив, що загибель Кувейту не була така вже істотна. Єдине суттєве досягнення – це пришествя нового світового

порядку. 29 січня 1991 року президент Буш звернувся до свого народу і до Конгресу США зі словами: «На карту поставлено дуже багато і значно важливіше, ніж одна маленька країна. Це велика ідея нового світового порядку, в якому розрізнені нації з'єднаються, поставивши перед собою велику спільну мету – досягти головної мрії людства: миру і безпеки, свободи і справедливого закону. Такого штиму мир вартий нашої боротьби, вартий майбутнього наших дітей»⁷.

Сьогодні на планеті Земля ведеться невидима війна світових правителів з країнами і народами за зменшення кількості населення (тому що ресурсів на всіх невдовзі не вистачатиме), перетворення сучасної людини на своєрідного біоробота за допомогою вакцинації, поведінку якого можна запрограмувати й промодельовувати на комп'ютерах.

Мета війни – створити новий світовий порядок, в якому контроль над країнами і народами здійснюватиме світовий уряд.

Небагато політиків і аналітиків кажуть відверто про цю таку очевидну істину. А тим більше майже ніхто не розуміє глибоко і не говорить, що більшість західних держав і Сполучені Штати Америки діють під диктування світового уряду – цих фарисейських містиків, що стоять на вершині етнокультурних структур.

На сьогодні явно можна спостерігати дві концепції прагнення світового панування. «Перша: держава США на чолі світової імперії, в яку вона намагається загнати всі інші країни і народи; з іншого боку, аналогічні претензії світового фінансового капіталу, який, спираючись на розгалужену мережу сіоністських центрів і прикуплені еліти деяких держав, намагається встановити свій світовий порядок і забезпечувати контроль планети через фінансові потоки. Там, де потрібно, – фінансовий зашморг затягується, а де не потрібно – послаблюється. Міжнародний тероризм – це дитя

⁷ Robertson Pat. The New World Order. – USA. WORD PUBLISHING, 1991. P. 40.